

РЕШЕНИЕ

№ 863

гр. София, 08.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав, в
публично заседание на 08.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8801** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

Образувано е по жалба на К. Д. Л., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Н. К. срещу Решение № ПИ-248/01.08.2025г. на Директор на ТД НАП С., с което на основание чл. 267, ал. 2, т. 5 от ДОПК е оставена без уважение, като неоснователна жалба срещу Разпореждане по молба за погасяване по давност на публични задължения с изх. № С 250022 - 137 – 0004004/09.07.2025г., издадено от Ц. С. на длъжност старши публичен изпълнител към дирекция „Събиране“, ТД на НАП – С..

Претендира се незаконосъобразност на обжалвания административен акт по основания, изложени в жалбата. Основно се акцентира върху твърдението, че в запорираните сметки не е имало средства, като се сочи, че в резултат на това наложените запори не са произвели своето действие. Прави се искане останалите задължения от този период да бъдат премахнати като недължими, поради изтекла петгодишна погасителна давност. Иска се отмяна на атакувания акт, претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.К., която поддържа жалбата и заема становище, че не са налице действия по обезпечаване на вземанията, които да са прекъснали давността. Застъпва тезата, че щом запора не може да породи предвидените в закона последици, то същият не може да спре изтеклата до този момент погасителна давност. Излага становище, че вземанията са погасени по давност. Прави искане за отмяна като незаконосъобразно на обжалваното решение. Претендира разноски по списък.

Ответникът директорът на ТД на НАП - С., чрез процесуалния си представител юрисконсулт Е. изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата. Позовава се на съдебна практика, като сочи, че липсата на средства не е фактическа предпоставка за налагането на

запора, а такива са издаването на процесното постановление и уведомяването на третото лице, което ще изпълнява запора. Прави искане да бъде потвърдено обжалваното решение и се претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възнаграждение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт и на посочените в жалбата основания, приема за установени следните обстоятелства по делото:

От събраните по делото доказателства се установява, че срещу К. Д. Л. с [ЕГН] е образувано изпълнително дело №160161057/2016г. по описа на ТД на НАП С.. На лицето е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. №170022- 048-0000157/13.01.2017г., в което е посочено, че задълженията на лицето са в размер на 9 922,94 лв., в това число главница и лихва към 13.01.2017г.

На 01.11.2017г. е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. № С 170022-105-0261622/01.11.2017г., от К. С. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което към изпълнително дело №160161057/2016г. по описа на ТД на НАП С., на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК, е допуснато присъединяване на вземания в общ размер на 1 366,43 лв.

На 01.11.2017г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №0170022-022-0063489/01.11.2017г. от К. С. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложен запор върху движими вещи: моторно превозно средство - лек автомобил, марка V. - модел C40, рег. [рег.номер на МПС] , рама №YV1 VS14F3YF449676, двигател №B4184S1814345, подробно обективизирано в постановлението. Изпратено е запорно съобщение до КАТ - СДВР, като е получено съобщение от отдел Пътна полиция - СДВР, в което се посочва, че превозното средство е собственост на г-н Л. и запорът е наложен на 07.11.2017г.

На 25.05.2018г. е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. №С 180022-105-0144793/25.05.2018г., от К. С. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което към изпълнително дело №160161057/2016г. по описа на ТД на НАП С., на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК, е допуснато присъединяване на вземане в общ размер на 1489,64 лв.

На 17.03.2020г. е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. №С200022-105-0077528/17.03.2020г., от К. С. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което към изпълнително дело №160161057/2016г. по описа на ТД на НАП С., на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК, е допуснато присъединяване на вземания в общ размер на 1853,55 лв.

На 21.05.2020г. е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. №С200022-105-0195664/21.05.2020г., от К. С. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което към изпълнително дело №160161057/2016г. по описа на ТД на НАП С., на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК, е допуснато присъединяване на вземания в общ размер на 1879,06 лв.

На 31.05.2021г. е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. №С210022-105-0159547/31.05.2021 г., от М. М. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което към изпълнително дело №160161057/2016 г. по описа на ТД на НАП С., на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК, е допуснато присъединяване на вземания в общ размер на 2049,66 лв.

На 13.12.2021г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С210022-022-0094418/13.12.2021г. от М. М. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми в размер на 24 053, 76 лв. /двадесет и четири хиляди петдесет и три лева и 76 ст./ по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни

услуги, находящи се в Ю. България АД, Първа Инвестиционна Банка и Банка ДСК АД. Изпратени са заповрни съобщения до търговските банки. Получени са отговори от търговските банки, като от Банка ДСК посочват, че заповрът е наложен по сметките на К. Д. Л.. От Ю. България АД посочват, че лицето има сметка в банката, по която липсва авоар към момента на налагане на заповра.

На 08.07.2025г. в ТД на НАП С. е постъпило Възражение с вх. №250022-000-0405818/08.07.2025 г., подадено от К. Д. Л., с което се иска погасяване по давност на публични задължения по образуваното изпълнително дело с №160161057/2016г. с периоди 2014г.-2019г., на основание чл. 171 от ДОПК.

На 09.07.2025г. е издадено Разпореждане с изх. №С250022-137-004004/ 09.07.2025г. от Ц. С. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., във връзка с подаденото възражение от лицето за погасяване на публичните задължения поради изтекла погасителна давност. Със същото се погасяват по давност публични задължения в общ размер на 2744, 32 лв. с период 2014г., на основание чл. 225, ал. 1, т. 7 от ДОПК във връзка с чл. 168, т. 3 и чл. 171, ал. 1 от ДОПК. Отказва се погасяване на публични задължения на лицето произтичащи от подадени декларации с периоди 2015г. - 2019г., като компетентният административен орган е изложил подробни мотиви, че задълженията на г-н Л. не следва да бъдат погасени по давност, тъй като е налице спиране на давността, на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК. Отказано е погасяване на задължения в общ размер 13 655, 83 лв.

Недоволен от разпореждането К. Д. Л. го е оспорил по административен ред, в частта, с която е отказано погасяване на публични задължения с периоди 2015г. - 2019г.

Решаващият административен орган е приел, че давностният срок /за погасителната давност в ДОПК/ е започнал да тече от 01.01.2017г., тъй като публичните задължения с период 01.01.2015г. - 31.12.2015г. подлежат на доброволно плащане през 2016г. На 13.12.2021г. е било издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С210022-022-0094418/13.12.2021г. Като са били изпратени заповрни съобщения до търговските банки. В тази връзка е прието, че е осъществен целият фактически състав по спиране на давността, на основание чл. чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, като давността е спряна за всички публични вземания по образуваното изпълнително дело и не са възприети възраженията на жалбоподателя. Посочено е, че наличието или липсата на авоар по банковата сметка на длъжника, не е факт от обективната действителност относим към законосъобразното налагане на обезпечителната мярка, като в тази насока е преобладаващата съдебна практика.

В заключение е прието, че правилно и законосъобразно публичният изпълнител е отказал да

приложи института на погасителната давност, уредена в разпоредбите на ДОПК. като отпише публичните задължения на лицето в общ размер на 13 655, 83 лв.

Решение № ПИ-248/01.08.2025г. на Директор на ТД НАП С. е връчено на жалбоподателя на 05.08.2025г. по електронен път.

На 13.08.2025г. К. Д. Л. е обжалвал Решение № ПИ-248/01.08.2025г. на Директор на ТД НАП С. пред АССГ.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка и е изискана информация от търговските банки за наличностите и движението на сметките на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в срока по чл. 268, ал.1 от ДОПК и е допустима, като подадена от надлежна страна.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган по чл. 268, ал. 1 от ДОПК и е мотивиран от правна и фактическа страна.

Съгласно чл. 266, ал. 1 ДОПК действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил. Жалбата се подава в 7-дневен срок от извършването на действието, ако лицето е присъствало или е било уведомено за извършването му, а в останалите случаи - от деня на съобщението.

В текста на чл. 162, ал. 2 от ДОПК са изброени видовете публични вземания, но изброяването макар и изчерпателно, определя отделните публични вземания с техни общи признаци, при което и отделните хипотези се нуждаят от тълкуване. В точка 1 на посочената разпоредба, се изброяват като публични вземания, освен изброените данъци, акцизи, митни сборове и задължителни осигурителни вноски, и други вноски в бюджета; в т. 2 също се използва изразът други вноски; в т. 3 като публични се определят вземанията за държавни и общински такси, но не изчерпателно изброени, а такива, установени по основание със закон. Анализът на разпоредбата на чл. 162, ал. 2 от ДОПК, показва, че законодателят изхожда от няколко критерия, за да определи едно вземане за публично.

На първо място, това е кредиторът по правоотношението. Във всички случаи това трябва да бъде Държавата (различни държавни органи), община или ЕС. Вторият критерий е характерът на самото правоотношение, част от което е вземането. Прецизният прочит на отделните хипотези визирани в чл. 162, ал. 2 от ДОПК, налагат извод, че се касае за правоотношения едната страна, по които е Държавата, община или ЕС, и тези субекти действат като носители на властнически правомощия. Следователно правоотношението е свързано с упражняване на държавна власт, в тях частноправните субекти не са равнопоставени, а Държавата и общините участват не като субекти на частното право, а като публичноправни такива.

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решението на директора на ТД на НАП С., като съгласно чл. 268, ал. 1 от ДОПК на обжалване в настоящето производство подлежи решението на решаващия административен орган.

Въз основа на събраните доказателства се установява, че публичните задължения К. Д. Л., произтичащи от подадени декларации с периоди 2015г. - 2019г.

Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК за задълженията за периода 01.01.2015г. - 31.12.2015г. започва да тече от 01.01.2017г.

Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК за задълженията за периода 01.01.2016г. - 31.12.2016г. започва да тече от 01.01.2018г.

Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК за задълженията за периода 01.01.2017г. - 31.12.2017г. започва да тече от 01.01.2019г.

Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК за задълженията за периода 01.01.2018г. - 31.12.2018г. започва да тече от 01.01.2020г.

Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК за задълженията за периода 01.01.2019г. - 31.12.2019г. започва да тече от 01.01.2021г.

Предвид наличните доказателства, оплакванията за незаконосъобразност на решението не се споделят от настоящата инстанция.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ДОПК давността спира: т. 1 - когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; т. 2 - когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; т. 3 - когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; т. 4 - когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; т. 5 - с налагането на обезпечителни мерки; т. 6 - когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. Основателни са доводите на органите по приходите, че в рамките на петгодишния давностен срок има спиране на давността.

Внимателният прочит на доказателствата по делото подкрепя извода, че в установения от чл. 171, ал. 1 ДОПК срок са издадени: Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №0170022-022-0063489/01.11.2017г. от К. С. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложен запор върху движими вещи: моторно превозно средство - лек автомобил, марка V. - модел C40, рег. [рег.номер на МПС] , рама №YV1 VS14F3YF449676, двигател №B4184S1814345; Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №C210022-022-0094418/13.12.2021г. от М. М. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми в размер на 24 053, 76 лв. /двадесет и четири хиляди петдесет и три лева и 76 ст./ по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги, находящи се в Ю. България АД, Първа Инвестиционна Банка и Банка ДСК АД. Изпратени са заповрни съобщения до търговските банки и е получено потвърждение за получаване от две от банките адресати. С тези актове е наложен запор върху банкови сметки на задълженото лице. Правната последица от налагането на тези обезпечителни мерки е спирането на давността. Тя спира за срока на действието на тези мерки. Тоест докато те не бъдат отменени, давността е спряла. За най – старите задължения погасителната давност е започнала да тече от 01.01.2017г. За тези задължения погасителната давност е спряла на 14.12.2021г. – датата на която е получено потвърждение за получаване на ПНПОМ с изх.№ № C210022-022-0094418/13.12.2021г. от БАНКА ДСК АД.

Основателни са аргументите на органите директора на ТД на НАП С., че изброените актове са породили валидно правно действие. Връчването на тези актове на задълженото лице има значение единствено за началото на срока на обжалване. Тяхното действие започва обаче от момента на връчването им на кредитните институции. От момента на връчване на заповрното съобщение на банката се поражда правното действие, което се изразява в спиране на 5 - годишната давност.

Анализът на доказателствата води до извод, че Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № №C210022-022-0094418/13.12.2021г. е издадено на основание чл. 200 от ДОПК и

чл. 202, ал. 1 от ДОПК на дата 13.12.2021г. Изпратени са заповрни съобщения на БАНКА ДСК АД, ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД и ЩРОБАНК БЪЛГАРИЯ АД. Получени са отговори от съответните банки – от 14.12.2021г. и от 15.12.2021г.

В съдебната практика на ВАС се приема, че с налагане на обезпечения по повод на постановление за налагане на обезпечителни мерки по чл. 195 ДОПК се спира давността; или с налагането на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 ДОПК (в този смисъл вж. Решение № 11606 от 03.10.2017г. по административно дело № 1719/2017г., Първо отделение на ВАС). Началният момент на спирането на погасителната давност трябва да се отчита от датата на налагане на първата мярка (датата на връчване на заповрното съобщение на банката).

В тази насока са и мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021г. на Върховния административен съд (Общо събрание на съдиите на Първа и Втора колегия на ВАС). В тълкувателното решение се приема, че изпълнителното производство е съвкупност от правни и фактически действия. То може да бъде разделено на два стадия: а) предварителен, в който се образува изпълнителното дело и на длъжника се изпраща съобщение за доброволно изпълнение и б) същински, в който се предприемат конкретни действия по принудително изпълнение чрез изпълнителните способи по чл. 215, ал. 1, т. 1 – 3 ДОПК. В решението е прието, че „прекъсването на давността по смисъла на чл. 172, ал. 2 ДОПК е относимо към втория стадий – предприемане на действия по принудително изпълнение”. В мотивите е посочено още, че всяко действие, с което давността се прекъсва, трябва да е доведено предварително до знанието на длъжника. То трябва да е доведено до неговото знание, за да има възможност длъжникът да се позове на предвидената в закона погасителна давност, като от тази гледна точка погасителната давност е средство за защита на длъжника. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът реално да е узнал за това.

По отношение на съобщението за доброволно изпълнение по чл. 221, ал. 1 ДОПК в тълкувателното решение се приема, че принудителното изпълнение, при липса на обезпечителни мерки, започва чрез налагане на заповр или вписване на възбрана. Това са изрично посочените принудителни действия, които може да предприеме публичният изпълнител, но сред тях не е изпращането на съобщение. (вж. мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021г. на ВАС).

Видно от посоченото по-горе, в конкретния случай не е възникнала хипотеза на прекъсване на давността. Тя не е прекъсвана нито с издаването на ПНОМ, нито с изпращането на заповрните съобщения до търговските банки по чл. 221 от ДОПК. Посочените постановления са породили друго правно действие – те са спрели относителната петгодишна давност. Това спиране е започнало от датата на връчване на ПНОМ с изх. №С210022-022-0094418/13.12.2021г., което е изпратено до банките и е получено потвърждение за получаване. Доколкото давността по най-старите задължения е започнала от 01.01.2017г., то считано от 14.12.2021г. давността и била спряна. Същото правно действие – да спрат давността по чл. 171, ал. 1 ДОПК – са породили и заповрните съобщения. Връчени на търговските банки на 14.12.2021г.

Видно от посоченото Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021г. на ВАС, принудителното изпълнение, при липса на обезпечителни мерки, започва чрез налагане на заповест или вписване на възбрана. Тоест в случая са налице обезпечителни мерки, които спират давността по чл. 171, ал. 1 ДОПК, на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК - с налагането на обезпечителни мерки в рамките на обезпечително производство. По отношение на това правно действие не е необходимо заповестните съобщения да са връчени на задълженото лице.

Доколкото първите задължения, по отношение на които се претендира от страна на жалбоподателя да е настъпила давност, са с начален срок 01.01.2017г., то по отношение на тях не е изтекла относителната петгодишна давност. Това е така, доколкото вече беше посочено, че в този период давността е била спряна, за срока на действие на обезпечителните мерки. Това се отнася и за задълженията с начален срок на давността от 01.01.2018г., 01.01.2019г., 01.01.2020г. За тези задължения също са наложени обезпечителни мерки, които са породили ефекта да спрат 5 – годишната погасителна давност. Трябва да се посочи, че не е настъпила и абсолютната десетгодишна давност, установена в чл. 171, ал. 2 ДОПК. Тази давност не може да бъде спирана и прекъсвана, но ще изтече най-рано през 2027г.

Не се споделят доводите, изложени жалбата, че щом заповестта не може да породи предвидените в закона последици поради липса на средства в заповестите сметки, то същият не може да спре изтеклата до този момент погасителна давност. Видно от събраните в хода на съдебното следствие доказателства, а именно писмо изх. №И-8063#1 от 27.11.2025г. от ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД и приложените към справки за движение по сметката, е че в периода от 27.12.2017г. до 27.12.2021г. по нея е имало салдо от 1.36лв. до 2.50 лв., т.е. по сметката е била налична тази сума и макар и минимален размер, същата е достатъчно основание да се приеме, че заповестта е могъл и е породил предвидените в закона правни последици.

Предвид изхода на делото, искането на ответника по жалбата за присъждане на разноски трябва да бъде уважено, като в тежест на жалбоподателя, трябва да бъде възложено заплащането на възнаграждение за осъществената от юриконсулт правна защита на административния орган, определено в размер на 200 лв., съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с § 2 от ДР на ДОПК и чл. 37 от Закона за правната помощ.

В съответствие с направените фактически и правни изводи съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата К. Д. Л., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Н. К. срещу Решение № ПИ-248/01.08.2025г. на Директор на ТД НАП С., като неоснователна.

ОСЪЖДА К. Д. Л., ЕГН [ЕГН], да заплати на Териториална дирекция на НАП – С.,

сумата от 200 (двеста) лева, представляваща разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.